

ΑΝΤΙΦΑ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΜΝΗΜΗΣ

το “όνομα” της
μακεδονίας είναι
ποτισμένο στο
αίμα της βοσνίας

18/10/08

Εντάξει, το ξέρουμε: κανείς δε θυμάται τίποτα πια. Ή τουλάχιστον έτσι προσπαθούν να μας πείσουν. Τα συλλαλητήρια του '91 για το “όνομα της μακεδονίας” ξεχάστηκαν να με συνοπτικές - όσο και δρομολογημένες “από τα πάνω” - διαδικασίες. Η υποστήριξη στους σέρβους φασίστες στρατηγούς Μλάντιτς, Αρκάν και Κάραζιτς - που στην Ελλάδα είχαν αποκτήσει το status λαϊκού ήρωα - ξεχάστηκε κι αυτή. Οι σφαγές και οι βιασμοί 330.000 μουσουλμάνων (κατά πλειοψηφία) βόσνιων αντρών και γυναικών το ίδιο. Και μαζί τους η ελληνική βοήθεια με τους ναζιστές / καραβανάδες / πορτιέρηδες, τις συναυλίες και τα φορτηγά της που κουβαλούσαν κέρατα και σφαίρες κάτω από κούτες με νουνού (δες και antifa #9). Όσο για τις “αισχρές μειοψηφίες” σαν και του λόγου μας που μουρμουρίζουν κάτι περίεργα περί ελληνικού επεκτατισμού, θα ήταν καταδικασμένες να πνιγούν στην ισοπεδωτική, αυτή, αμνησία αν δεν υπήρχε ένας βασικός παράγοντας που όλοι αυτοί οι “δε θυμάμαι” επιμένουν να απαξιώνουν: ο δρόμος.

Πορεία μνήμης, λοιπόν, με μια μαχητική υπενθύμιση: πως το όνομα της μακεδονίας είναι ποτισμένο στο αίμα της βοσνίας. Την υπενθύμιση πως απ' το '91 που άρχισε η κατάρρευση της Γιουγκοσλαβικής ομοσπονδίας, ο ελληνικός ιμπεριαλισμός ξερογλύφεται για το

κράτος της μακεδονίας. Και μπορεί μέσα στα χρόνια οι τακτικές του ν' αλλάζουν, ωστόσο, η γυάλα με το γλυκό παραμένει μέχρι σήμερα ίδια: η επιβολή όρων υποτέλειας και ο διαμελισμός αυτού του κρατιδίου στα βόρεια της χώρας. Ενός κρατιδίου με ασήμαντη οικονομική επιφάνεια και ανύπαρκτο στρατό που παρόλα αυτά παρουσιάζεται απ' τον εγχώριο εθνικό κορμό σαν δυνητικός εισβολέας και δυνάστης της Ελλάδας. “Αστεία πράγματα” θα πει κανείς. “Αστεία όσο και το γέλιο που γεννά η παράνοια” συμπληρώνουμε εμείς (και αντιγράφουμε - συρραμμένα - απ' την προκήρυξη της πορείας): “...το 1992 οι σέρβοι φασίστες ξεκινούν πόλεμο εναντίον της Κροατίας και της Βοσνίας. Ο στόχος ήταν να “εκκαθαριστούν” οι μη σερβικοί πληθυσμοί ώστε οι αντίστοιχες περιοχές να προσαρτηθούν μελλοντικά στη μητέρα σερβία... Την ίδια εποχή στην Ελλάδα ξεδιπλωνόταν η ιδεολογική συμμετοχή στο γιουγκοσλαβικό σφαγείο. Ήταν η εποχή του “η λύση είναι μία - σύνορα με τη σερβία” που αποτελούσε και την ελληνική απάντηση στο μακεδονικό ζήτημα. Τα συλλαλητήρια ήταν ο μαζικός χώρος κοινωνικής εκδήλωσης (και νομιμοποίησης) του εγχώριου εθνικισμού... Για τα ελληνικά όνειρα, η βοσνία φάνταζε σαν την τελευταία εκκρεμότητα, πριν την έφοδο στη μακεδονία. Η “ελληνοσερβική φιλία”, η δολοφονική - δηλαδή - συμμαχία

ελληνικού και σέρβικου εθνικισμού επενδύθηκε ιδεολογικά με κάθε πιθανό και απίθανο εφεύρημα: την “κοινή θρησκεία” και την “προαιώνια συμμαχία”...

Αλλά τί ήταν η βοσνία; Μεταξύ 1992-95, η πολυεθνική βοσνία ήταν ένα μέρος που δε χωρούσε στα εθνικιστικά όνειρα κανενός και που... επί τρία χρόνια μάθαινε σε όλους και όλες την αξία της αντιεθνικιστικής αντίστασης. Κι οι νεκροί της είναι και δικοί μας νεκροί.

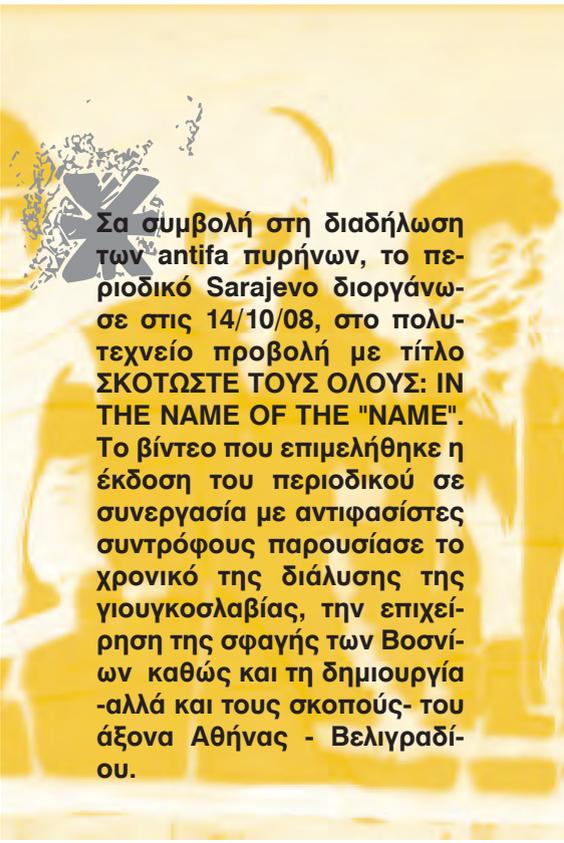
Το γεγονός ότι τα ελληνικά όνειρα για την κατάληψη της μακεδονίας δεν πραγματοποιήθηκαν ποτέ, δε διαφοροποιεί σε τίποτα την ελληνική αρπακτικότητα. Το 2008 το μόνο που είχε αλλάξει ήταν η “μέθοδος” με τις πλατείες των συλλαλητηρίων να δίνουν τη θέση τους στα διπλωματικά σαλόνια και τις διαπραγματεύσεις για το “όνομα”... Απ' την άλλη η σύλληψη του Κάραζιτς το καλοκαίρι που πέρασε, θεωρήθηκε στην Ελλάδα, σχεδόν σαν μια είδηση που “δε μας αφορά”. Οι Έλληνες θέλουν να “ξεχνάνε” πόσο καλοί φίλοι ήταν και με τον Κάραζιτς γιατί δε θέλουν να πολυακούγεται η (με κάθε μέσο) συμμετοχή τους στο γιουγκοσλαβικό σφαγείο...

Λένε πως η μνήμη των νεκρών βαραινεί σαν εφιάλτης πάνω στα μυαλά των ζωντανών. Θα γίνουμε επικίνδυνοι, μόνο τότε που θα είμαστε άξιοι και άξιοι να μας κατακλύζουν τέτοιες μνήμες. Σαν της βοσνίας...”

Αυτή η πορεία δεν έπεσε απ' τον ουρανό...

...που σημαίνει ότι κάποιιοι και κάποιες κοπιάσανε για την πραγματοποίησή της. Κόλλησαν κάπου 7.000 αφίσες και αρκετές δεκάδες χαρτοπανό, διοργάνωσαν μικροφωνικές σε κεντρικά σημεία της πόλης (προπύλαια, περιστερι - όπου παρεπιπτόντως πέσανε και κάτι κλωτσιές) τρέξαν να μοιράσουν στα σχολεία με την ψυχή στο στόμα για να προλάβουν το πρώτο κουδούνι λίγο πριν φύγουν για δουλειά, ξενύχτησαν γράφοντας συνθήματα. Και φυσικά επειδή όλα αυτά έχουν έξοδα ξηγήθηκαν και μερικά εικοσαρικάκια ο καθένας απ' τη τσέπη του (έτσι, για να μη ξεχνιόμαστε...) Το τελικό αποτέλεσμα, ωστόσο, άξιζε τον κόπο.

Αυτή η πορεία δεν ήταν "χύμα"...

... που σημαίνει πως η οργάνωση και η παράταξή της είναι προϊόν συμφωνίας και εξυπηρετεί μια κοινά αναγνωρισμένη απ' τους διοργανωτές αναγκαιότητα. Όσοι/ες έχετε συμμετάσχει σε antifa πορεία θα γνωρίζετε τον τρόπο με τον οποίο κατεβαίνουμε στο δρόμο, αλλά θα τον ξαναπούμε και για τους υπόλοιπους. Έχουμε ένα βασικό σχέδιο, λοιπόν, για το πως παρατασσόμαστε: σε οργανωτικό επίπεδο περιλαμβάνει πλαινά πανώ και κάθετες εσωτερικές αλυσίδες και σε ατομικό, τον αναγκαίο αμυντικό εξοπλισμό. Όπως προαναφέραμε, η θέση καθενός και καθεμιάς εκ των διοργανωτών / διοργανωτριών είναι προσυμφωνημένη απ' τη συνέλευση των πυρήνων ώστε όλοι/ες να έχουν πλήρη γνώση των αρμοδιοτήτων τους ενώ πάντα υπάρχουν συντονιστές που φροντίζουν να μη δημιουργούνται κενά στο εσωτερικό της. Και φυσικά οποιοσδήποτε συμμετέχει στη πορεία αυτή (διοργανωτής ή καλεσμένος) καλείται να έχει ένα ουσιαστικό, ενεργητικό ρόλο στη διεξαγωγή της συμμετέχοντας στη δημιουργία αλυσίδων και (ΕΚΠΛΗΞΗ!) φωνάζοντας συνθήματα. Εξάλλου αν θεωρείς τον εαυτό σου "εσωτερικό εχθρό" θα πρέπει να έχεις συνείδηση των (σε βάρος σου) πολιτικών συσχετισμών και στο δρόμο να δείχνεις (και να είσαι) όσο πιο δυναμικός, μαχητικός, οργανωμένος, συμπαγής και σοβαρός γίνεται.

Αυτή η πορεία ήταν πανκ...

...γιατί

διαδήλωνε ενάντια σ' ολόκληρο τον εθνικό κορμό και όχι μόνο στην άκρα δεξιά. Αρχικά συγκεντρωθήκαμε στην πλατεία Βικτωρίας στις 12 το μεσημέρι και αφού μοιράσαμε την περιφρούρηση περιμετρικά της και στήσαμε τη μικροφωνική και τον πάγκο με το έντυπο υλικό των πυρήνων, αρχίσαμε να μοιράζουμε κείμενα υπό τους ήχους των Public Enemy και των Οι Polloi. Μετά από περίπου μία ώρα κατεβήκαμε στο δρόμο και συγκροτηθήκαμε με τον τρόπο που περιγράψαμε πιο πάνω. Αφού ανεβήκαμε τη Δερινγύ βγήκαμε στην Πατησίων, πάντα πιασμένοι σε αλυσίδες, πετώντας τρικάκια και φωνάζοντας συνθήματα: "ΚΑΘΕ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΙΑ ΦΥΛΑΚΗ -ΤΑΞΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΟΧΙ ΕΘΝΙΚΗ", "ΟΙ ΕΘΝΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ ΣΑΣ ΓΕΝΝΟΥΝ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΑ - ΠΟΤΕ ΔΕ ΘΑ ΞΕΧΑΣΟΥΜΕ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΤΗ ΒΟΣΝΙΑ", "ΑΛΑΒΑΝΟΣ ΚΑΡΑΖΙΤΣ ΠΗΓΑΙΝΟΥΝ ΧΕΡΙ ΧΕΡΙ - ΣΚΑΤΑ ΣΤΟ ΣΥΡΙΖΑ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗ". Ο δυναμικός ήχος των συνθημάτων προπορευόταν της πορείας και συνάντησε πρώτος την Ακαδημίας όπου μετά από λίγο θα έστριβε και η ίδια. Οι μπάτσοι προπορευόταν και αυτοί, αλλά από απόσταση. Κάποιοι περαστικοί μπήκαν στο μπλοκ μας αφήνοντας πίσω όσους γκρίνιαζαν πως "κλείνουμε τους δρόμους και ταλαιπωρούμε την κοινωνία". Η πορεία συνεχίστηκε δεμένη και συμπαγής για να διαλυθεί στα Προπύλαια από όπου και αποχωρήσαμε χωρίς προβλήματα. Στο μεταξύ γνωριστήκαμε με πολύ κόσμο που κατέβαινε για πρώτη φορά στο δρόμο μαζί μας, ενώ γουστάρουμε που είδαμε ξανά και πολλούς "τακτικούς". Για να δώσουμε με όλους, φυσικά, ραντεβού για την επόμενη φορά. Viva antifa!